

ת"פ 21338/11/15 - מדינת ישראל נגד מצליח סופיר

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 21338-11-15 מדינת ישראל נ' סופיר

בפני כבוד השופט איתן כהן
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מצליח סופיר

הנאשם

גזר דין

כללי

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו ובמסגרת הסדר טיעון בתקיפה הגורמת חבלה של ממש, עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**").
2. בהסדר הטיעון שנכרת בין הצדדים הוסכם שהנאשם יודה ויורשע בכתב אישום מתוקן. אשר לעונש, הוסכם שהצדדים יטענו באופן חופשי.

כתב האישום המתוקן

3. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 12.08.2015 בשעה 14:05 או בסמוך לכך ברחוב יחזקאל בירושלים, תקף הנאשם את ע ד (להלן: "**המתלונן**"), יחד עם אחר שזהותו אינה ידועה. באותן נסיבות, נסע המתלונן בקו 25 של אגד, בעוד שהנאשם יחד עם האחר נסעו ברכבו של הנאשם. הנאשם עצר את רכבו באמצע הדרך. המתלונן ירד מהאוטובוס כדי לבדוק מדוע עצר הנאשם את רכבו, ודפק על חלון הרכב בחוזקה. בתגובה, יצאו הנאשם והאחר מרכבם, היכו את המתלונן ודחפו אותו. המתלונן נדחף לאחור ופגע בגדר שהייתה במקום. כתוצאה מכך, נגרמה למתלונן נפיחות בברכו.

במעשיו המתוארים לעיל, תקף הנאשם את המתלונן וגרם לו חבלה ממשית.

תסקיר שירות המבחן

4. תסקיר שירות המבחן הוגש ביום 27.03.2018 (להלן: "**התסקיר**"), ותסקירים משלימים הוגשו בימים 09.07.2018 ו-01.09.2019 (להלן: "**התסקירים המשלימים**").

התסקיר סוקר את הרקע האישי, המשפחתי, התעסוקתי של הנאשם. הנאשם בן 40, נשוי ואב לשני ילדים קטנים. עובד כמנהל עבודה בחברת בנייה ותשתיות. הנאשם נשר מהלימודים בהיותו בן 16, ולאחר מספר שנים השלים זכאותו ל-12 שנות לימוד ללא תעודת בגרות. הנאשם שמר על רצף תעסוקתי ועבד כ-20 שנה בחברה קבלנית כמנהל תפעול וכנהג. מחוות הדעת של מעסיקיו עולה כי הוערך כעובד מסור ואחראי וכיום נשקל נושא

קידומו אשר עלול להיפגע מההליך הפלילי. הנאשם מסר שכיום הוא מצוי בהליכי מיון למשרה ביטחונית, וכי הרשעתו עלולה לפגוע בסיכויי קבלתו. הנאשם הציג אישורים על התנדבויות בקהילה מזה שנים, וסיפר שהוא מוכר כפעיל חברתי בשכונתו.

לנאשם 8 הרשעות קודמות, ישנות, בתחום האלימות והרכוש. בהיותו בן 21, נשא מאסר בודד בגין הרשעתו בעבירת אלימות.

בהתייחס לעבירה הנוכחית, מסר ששהה ברכבו עם בנו ועם אחר כאשר המתלונן ניגש לרכבם ודפק בכעס על חלון הרכב. הנאשם טען שהאחר יצא מהרכב, היכה את המתלונן וברח מהמקום. לאחר מכן יצא הנאשם מהרכב, וכשהמתלונן ניגש להכותו דחף אותו הנאשם בחוזקה. הנאשם טען שלא הוא יזם את האירוע, וכי פעל כדי להגן עליו ועל בנו.

כגורמי סיכון להישנות עבירות, צוינו: פער בין הודאת הנאשם להיעדר תחושת אשמה; נטיית הנאשם לנהוג באימפולסיבית וקושי לגבש דפוסי התמודדות חלופיים; צמצום חומרת המעשים ואחיזה בדפוסי חשיבה נוקשים; השלכת אחריות על המתלונן וקושי לגלות אמפתיה לקשייו; חזרה להתנהגות אלימה על אף הימנעות מפלילים לאורך שנים רבות באופן המצביע על האפשרות שהשינוי שערך בחייו אינו יציב דיו.

כגורמי סיכוי להימנעות מעבירות, צוינו: שמירה על רצף תעסוקתי בתפקידים הכוללים אחריות; השקעה במשפחתו ובגידול ילדיו ומעורבות חברתית; הימנעות ממעורבות פלילית במשך 15 שנים עד לעבירה הנוכחית; היעדר מעורבות בעבירות נוספות במהלך השנתיים וחצי האחרונות.

לאור כל האמור, העריך שירות המבחן שקיים סיכון שהנאשם יעבור עבירות אלימות נוספות.

שירות המבחן המליץ שלא לבטל את הרשעת הנאשם. אשר לעונש, הומלץ להטיל על הנאשם צו של"צ.

ביום 09.07.2018 הוגש כאמור תסקיר משלים, לאחר שחלו התפתחויות במשפט ולאור חלופי הזמן מהתסקיר הקודם. בתסקיר המשלים צוין שאין שינוי בעמדת הנאשם ובסיכון הנשקף ממנו, ולפיכך חזר שירות המבחן על המלצותיו כפי שהובעו בתסקיר.

בתסקיר משלים נוסף מיום 01.09.2019 צוין שהנאשם מצליח לגלות אחריות רבה יותר לחלקו בביצוע העבירה, וכי רמת הסיכון להישנות עבירות פחתה. שירות המבחן המליץ להטיל על הנאשם צו מבחן למשך שנה שבמסגרתו ישולב בסדנא לשליטה בכעסים, לצד צו של"צ.

טיעוני הצדדים וראיות לעונש

5. כראיות לעונש מטעם התביעה הוגשו: הצהרת נפגע עבירה מטעם המתלונן ופלט הרשעות קודמות של הנאשם.

6. **ב"כ המאשימה,** עו"ד ליטל אריאלי, עתרה לגזור על הנאשם עונש מאסר בפועל בן 9 חודשים לצד מאסר מותנה, פיצוי גבוה למתלונן ופסילת רישיון נהיגה על תנאי. אשר למתחם העונש ההולם, טענה שזה נע בין 6 חודשי מאסר בעבודות שירות ועד 18 חודשי מאסר בפועל. בטיעוניה הדגישה שהנאשם חזר בו מהודאתו ואז הודה בשנית, כך שלא עומדת לו הזכות השמורה למי שקיבל אחריות בשלב מוקדם. עוד טענה

שהעבירה גרמה למתלונן לנזק גופני, נפשי וממוני רב, ויש לנקוט בגישה עונשית מחמירה ומרתיעה בעבירות אלימות מסוג "בריונות כביש".

7. **ב"כ הנאשם**, עו"ד גבריאל טרונשווילי, ביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן. אשר למתחם העונש ההולם, טען שזה נע בין מאסר מותנה ועד למאסר קצר בעבודות שירות, כאשר הנאשם ממוקם בתחתית המתחם. עוד טען שהמתלונן הוא שהחל באירוע, ואילו הנאשם פעל מתוך תחושה של הגנה על בנו המפוחד שהיה עמו ברכב; בעבירה נטל חלק אדם נוסף ועל כן לא ניתן לייחס את כל הנזק לנאשם; הנאשם הבין את הטעות שבמעשיו; עברו הפלילי ישן ואינו רלוונטי; הנאשם מתנדב בזמנו הפנוי. כן טען שעל פי המסמכים הרפואיים שהגיש המתלונן, הוא סובל מבעיה כרונית בברך ומקרע ברצועה עוד לפני האירוע. לתמיכה בטיעונו הגיש פסקי דין אשר לשיטתו עוסקים במקרים חמורים מהמקרה שלפנינו ושהם גזרו בתי המשפט השונים עונשים קלים מזה שמבקשת המאשימה.

דברי הנאשם

8. הנאשם ניצל את זכותו למילה האחרונה. בדבריו לפני ביקש להתחשב בילדיו. טען שהוא לא "בריון כביש", ושהמתלונן דפק על רכבו כשהוא עצבני ורותח מזעם. הנאשם חתם את דבריו במשפט: "ה' יודע מה אני עשיתי באותו יום וכמה אני אשם בכל הסיפור הזה".

דין והכרעה

קביעת מתחם העונש ההולם

9. כידוע, העיקרון המנחה בקביעת העונש הוא **עיקרון ההלימה**, דהיינו, קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, ובין סוג ומידת העונש שיוטל עליו (להלן: "**העיקרון המנחה**").

בית המשפט מצווה לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה בהתאם לעיקרון המנחה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע ובמידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

10. במקרה דנא, **הערכים החברתיים המוגנים** שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם הם ערך השמירה על שלמות גופו, בטחונו, כבודו ושלוות נפשו של המתלונן. כן נפגע ערך השמירה על שלומם וביטחונם של ציבור עוברי הדרך בכללותו.

11. **מידת הפגיעה בערך המוגן** במקרה זה אינה מבוטלת. הנאשם תקף את המתלונן יחד עם אחר, באופן אלים ובריוני עקב מחלוקת של מה בכך בכביש וגרם לו חבלה של ממש - נפיחות בברכו.

12. לעניין **מדיניות הענישה הנוהגת**, בטרם אסקור את פסקי הדין שבהם עיינתי, מצאתי להעיר שתי הערות מקדימות.

הראשונה עניינה בכך שכל פסקי הדין שיוצגו ניתנים לאבחנה לחומרה או לקולה באספקטים שונים, בהשוואה לעניינינו. מטרת הבאתם אפוא היא לשם הצבתם כקנה מידה שישמש נתון תומך אחד מתוך קשת של נתונים

ושיקולים נוספים הרלוונטיים לקביעת המתחם.

השנייה עניינה בהבדל שבין טווח הענישה המקובל בפסיקה למתחם העונש ההולם. בעוד שטווח הענישה הוא נתון שמבוסס על הדין הנוהג ומשקף ביטוי ענישה שונים למעשים דומים או קרובים, הרי שמתחם העונש ההולם הוא הכרעה ערכית של בית המשפט בדבר מדיניות הענישה הראויה, הכרעה המבוססת על שורה של שיקולים שהפסיקה הנוהגת היא רק אחד מהם.

בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה שבמקרים דומים הוטלו על הנאשמים עונשים במנעד רחב שבין מאסר על תנאי שלצדו של"צ ועד מאסר בפועל ממש, כפי שיפורט להלן:

עפ"ג (מח' י-ם) 58432-06-15 בן יהודה נגד מדינת ישראל (15.10.2015): ביהמ"ש המחוזי דחה את ערעורו של נאשם שנידון לעונש בן **שישה חודשי מאסר בפועל** והפעלת תנאי בן שישה חודשי מאסר נוספים, כאשר מחצית מהתקופה הופעלה חופף ומחציתה במצטבר - **ובסך הכול נגזרו על הנאשם תשעה חודשי מאסר בפועל. כן נגזרו על הנאשם מאסר מותנה ופיצוי למתלונן**. הנאשם הורשע בתקיפה הגורמת חבלה של ממש ובהיזק לרכוש במזיד. בנסיבות התיק, בעת שנסע המתלונן בסמוך לביתו של הנאשם, חסם בן משפחתו של הנאשם את דרכו. המתלונן צפר לרכב החוסם כדי שיפנה את הדרך. בהמשך, צעק הנאשם לעבר המתלונן, ניגש לרכבו והיכה על מכסה המנוע בעוצמה תוך שגרם לו נזק, ואז פתח את דלת הנוסע והכניס את פלג גופו העליון לתוך הרכב בכוונה להכות את המתלונן. המתלונן יצא מרכבו והנאשם הכה אותו במכות אגרוף לפניו ולראשו, ובהמשך הפילו ארצה, בעט בבטנו, רכן מעליו וחנק אותו. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלונן חתכים קטנים ושטפי דם בראשו, שטף דם גדול בחזה ושפשופים בשני מרפקיו. ביהמ"ש השלום קבע שמתחם העונש ההולם את המקרה נע בין מאסר בפועל ממש בן מספר חודשים ועד ל-18 חודשי מאסר. ביהמ"ש המחוזי קבע שמבלי לקבוע מסמרות לעניין מתחם הענישה שנקבע, לא נמצא פגם בקביעת עונשו של הנאשם.

ת"פ (י-ם) 51256-12-17 מדינת ישראל נגד יהודה (06.11.2019): הנאשם נידון **במסגרת הסדר טיעון לעונש מוסכם - צו של"צ, מאסר מותנה ופיצוי**. הנאשם הורשע בכך שניגש לעבר המתלונן - נהג מונית שעמד בצד הכביש, נכנס למוניתו והכה אותו בראשו ובגופו.

ת"פ (י-ם) 52001-09-16 מדינת ישראל נגד ברקה (15.01.2018): הנאשם נידון ל- **3.5 חודשי מאסר בעבודות שירות ולמאסר מותנה**. הנאשם הורשע בעבירה של פציעה, בכך שתקף את המתלונן לאחר תאונת דרכים שארעה בין רכבי השניים. באותן נסיבות, יצאו הנאשם והמתלונן מרכביהם, צעקו זה על זה והכו אחד את השני באגרופים. המתלונן קילל וחנק את הנאשם עד שזה נפל ארצה. לאחר מכן רץ הנאשם לרכבו, הוציא ממנו כלי ברזל ארוך ודק, קילל את המתלונן וניסה להגיע אליו. עוברי אורח שנכחו במקום מנעו ממנו לעשות כן. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרם למתלונן חתך בראשו.

ת"פ (ת"א) 5594-02-17 מדינת ישראל נגד אלבז (05.12.2017): הנאשם נידון **לצו של"צ, מאסר מותנה ופיצוי**, לאחר שהורשע בעבירות של תקיפה חובלנית ותקיפה. בנסיבות התיק, רכב הנאשם על קטנועו באיטיות בעת שמאחוריו נסעה המתלוננת ברכבה, וניסתה לעקוף אותו ללא הצלחה. כשכלי הרכב נעצרו ברמזור אדום, התקרב הנאשם לחלון רכבה של המתלוננת, ירק עליה והכה בכתפה מספר פעמים באגרופו באופן שנגרמו לה

שטפי דם. בהמשך עלה הנאשם על קטעונו כדי להימלט מהמקום, וכשיצאה המתלוננת מרכבה כדי לעצרו, ירד הנאשם מהקטנוע והצמיד אותה בכוח לרכבה.

ת"פ (ת"א) 28495-11-13 מדינת ישראל נגד זוהר (30.05.2016): הנאשם נידון ל-5 חודשי מאסר **בעבודות שירות לצד עונשים נלווים**. הנאשם הורשע בתקיפה הגורמת חבלה של ממש. באותן נסיבות, רכב הנאשם על אופנועו והתפרץ לנתיב נסיעתו של אוטובוס שבו נהג המתלון. בתגובה צפר לו המתלון וניסה לעקפו. הנאשם ירד מאופנועו, ניגש לחלון הנהג של האוטובוס, פתח את החלון והכה את המתלון באפו. כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלון שטף דם וקריש דם בולט באפו. בית המשפט קבע שמתחם העונש ההולם את המקרה נע בין 3 חודשי מאסר בעבודות שירות ועד ל-15 חודשי מאסר בפועל.

ת"פ (י-ם) 1582/06 מדינת ישראל נגד עותמאן (09.07.2007): הנאשם נידון **לצו של"צ ופיצוי**. הנאשם הורשע בתקיפה הגורמת חבלה של ממש בעקבות סכסוך בכביש. בעקבות תאונה בין רכב הנאשם לרכב המתלון יצאו השניים מכלי הרכב. בשלב מסוים הכה הנאשם את המתלון במכת אגרוף בפניו. כתוצאה מהמכה נגרמו למתלון נפוחות, שטף דם באף ופצע שהצריך תפירה.

13. במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, נתתי דעתי לנסיבות הבאות:

א. **חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה**; מטבעם של אירועי אלימות בכביש שהם מתלקחים בתגובה להתרחשות בלתי צפויה או ויכוח שבהם מעורבים עוברי דרך, ואינם מתוכננים מראש וכך קרה גם במקרה זה.

הנאשם ביחד עם אחר שזהותו אינה ידועה, תקפו את המתלון בשל ויכוח של מה בכך עת דפק בחוזקה על חלון רכבם וביקש מהם להתקדם. האלימות הבריונית והברוטלית שבה נקט הנאשם ושכללה את היציאה מהרכב, את הכאתו של המתלון ואת דחיפתו לעבר גדר שהייתה במקום, עומדת בדיספרופורציה למעשיו של המתלון. בהתנהגותו באירוע מעלה הנאשם על עצמו שהוא אדם אלים שאינו אווז בערכים נורמטיביים.

נתונים אלה תומכים מיניה וביה במתן משקל בכורה לאינטרס הציבורי דהיינו הכבדת יד הענישה על הנאשם משיקולי גמול והרתעה.

ב. **הנזק שנגרם מביצוע העבירה**; על פי כתב האישום המתוקן, כתוצאה מהתקיפה נחבל המתלון בכך שברכו התנפחה.

על פי הצהרה נפגע העבירה שהגישה המאשימה במסגרת ראיותיה לעונש, כתוצאה מהאירוע נפגע המתלון בברך ימין וסבל מחבלות בארובת העין. המתלון מסר בהצהרה שעובר לתקיפתו סבל מקרעים חלקיים במיניסקוס וקרע חלקי של הרצועה הצולבת בברך ימין. לאחר בדיקת MRI הופנה לניתוח לשם טיפול במיניסקוס הקרוע. חמישה ימים לאחר בדיקת ה-MRI אירעה התקיפה מושא התיק דנא. ביום 15.12.2015 עבר המתלון את הניתוח המתוכנן לשם תיקון הקרעים במיניסקוס. במהלך הניתוח גילה הרופא שקיים קרע מלא ברצועה הצולבת, קרע שלא זוהה בבדיקת ה-MRI ואשר המתלון טוען שנגרם לו כתוצאה מתקיפתו. כיוון שבשל הקרע ברצועה לא ניתן היה להשלים את תיקון

המיניסקוס, נאלץ הרופא לסיים את הניתוח בלי שהשלים אותו. ביום 11.01.2016 עבר המתלון ניתוח נוסף לשחזור הרצועה הצולבת ואחריו הופנה לשיקום ממושך. עוד מסר המתלון בהצהרתו שהוא סובל מנזקים נפשיים בעקבות האירוע אשר בגינם הופנה לטיפול פסיכולוגי. המתלון תמך את הצהרתו במסמכים רפואיים.

הכלל הוא שהנסיבות הקשורות בביצוע העבירה מוכחות בשלב בירור האשמה (סעיף 40'א) לחוק).

החריג הקבוע בסעיף 40'ב(2) לחוק קובע שלבקשת אחד הצדדים, רשאי בית המשפט להתיר הבאת ראיות בעניין נסיבות הקשורות בביצוע העבירה בשלב הטיעונים לעונש, אם שוכנע כי לא הייתה אפשרות לטעון לגביהן בשלב בירור האשמה או אם הדבר דרוש כדי למנוע עוות דין.

הצדדים באו בהסדר טיעון שלפיו נגרמה למתלון נפיחות בברכו - הא ותו לא.

הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן במסגרת הסדר הטיעון מתוך הסתמכות על העובדות שהוסכמו בו.

העובדות שנטענו בהצהרת הנפגע לא נכללו בין העובדות שהוסכמו בין הצדדים, לא התלבנו במהלך המשפט ואף לא נתבקשתי להתיר הבאת ראיות אודות נסיבות הקשורות ביצוע העבירה בשלב הטיעונים לעונש.

הצהרת נפגע העבירה הוגשה בהתאם לזכותו של נפגע העבירה על פי סעיף 18'א) לחוק זכויות נפגעי עבירה, התשס"א-2001. על פי סעיף 18'ב), אין בהגשת הצהרת הנפגע לבית המשפט כדי לגרוע מהוראות סעיף 187 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 שעניינו הבאת ראיות לעונש.

מכל מקום גם בהתעלם משיקולים פרוצדורליים אלה, לא ברור אם יש קשר סיבתי בין התקיפה לפגיעה שנפגע המתלון ובפרט שעה שהמתלון סבל מבעיות בברך הפגועה קודם לתקיפתו.

בנסיבות אלה כשבית המשפט כבול לעובדות שהוסכמו בהסדר הטיעון, לא ניתן יהיה לדון את הנאשם על סמך הפגיעות הקשות שצוינו בהצהרת נפגע העבירה אף על פי שקיימת סבירות גבוהה למדי שכך היו פני הדברים במציאות.

דומני שאם ידעה המאשימה בעת שגיבשה את הסדר הטיעון על הפגיעה הקשה והמשמעותית במתלון לרבות ידיעה על ניתוח שעבר כתוצאה מתקיפתו ועל הליך שיקום ארוך, היה מקום לתת ביטוי מפורש לעובדות אלה במסגרת העובדות המוסכמות.

14. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 י"ג), ולאחר שקלול מכלול הנסיבות

והשיקולים במקרה דנא, אני סבור **שמתחם העונש ההולם את המעשה נע בין מספר חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות ועד ל-18 חודשי מאסר ממש.**

15. במקרה דנא, לא מצאתי שקיימים שיקולים אשר מצדיקים סטייה מהמתחם, לחומרה או לקולה.

גזירת העונש המתאים לנאשם - נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

16. בגזירת העונש המתאים לנאשם, רשאי בית המשפט להתחשב ב**נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה** ולתת להן משקל, ובלבד שהעונש לא יחרוג ממתחם העונש ההולם.

בהתאם לכך נתתי דעתי לנסיבות הבאות:

א. **הפגיעה של העונש בנאשם ובמשפחתו**; הנאשם נשוי ולו שני ילדים קטנים. מובן מאליו, שגזירת עונש מאסר בעבודות שירות לתקופה ממושכת בת מספר חודשים, תוביל לפגיעה כלכלית בנאשם ובמשפחתו ותסכן את המשך העסקתו במקום עבודתו.

ב. **נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו**; הנאשם הודה לפניי במיוחס לו. עם זאת הודאתו הייתה אמביוולנטית. הדברים באו לידי ביטוי הן בדבריו לפניי עת ניצל את זכותו למילה אחרונה והן בדבריו לשירות המבחן. על פי תסקירי שירות המבחן, בתחילה התקשה הנאשם לקבל אחריות על מעשיו אולם בהמשך גילה הבנה מסוימת ואחריות רבה יותר לחלקו בעבירה. מכל מקום התחשבתי בהודאתו של הנאשם אשר חסכה מזמנם של העדים, הצדדים ובית המשפט ומנעה את הצורך בהעלאתו של המתלונן על דוכן העדים על כל הכרוך בכך. כן הענקתי משקל מסוים להנחות המקלות הנובעות מההודאה אף על פי שזו לא לוותה בהבעת צער, חרטה ואמפתיה כלפי קורבן העבירה.

ג. **חלופי הזמן מעת ביצוע העבירה**; העבירה נעברה בשנת 2015 ומאז חלפו כארבע שנים וחצי שנים. חלופי הזמן נבע בין היתר מהתנהלותו של הנאשם אשר הודה, חזר בו ושוב הודה ולא עשה את כל אשר לאל ידו לעשות כדי לקדם את משפטו. ברם אתחשב בחלופי הזמן במובן זה שמאז שעבר את העבירה, לא נפתחו נגד הנאשם תיקים נוספים.

ד. **עברו הפלילי של הנאשם**; לנאשם 8 הרשעות קודמות אשר התיישנו וטרם נמחקו.

בשנת 2006 הורשע באי קיום צו בית משפט ודינו נגזר למאסר על תנאי, קנס, התחייבות וצו הריסה;

בשנת 2003 הורשע בביצועי עבודות ללא היתר ודינו נגזר לקנס, התחייבות וצו הריסה;

בשנת 2002 הורשע בתקיפה הגורמת חבלה של ממש ותגרה ודינו נגזר למאסר על תנאי וקנס;

בשנת 2001 הורשע בתקיפה ושתי עבירות גניבה ודינו נגזר למאסר על תנאי, קנס, וצו של"צ;

בשנת 1998 הורשע בגניבה ודינו נגזר למאסר על תנאי והתחייבות;

בשנת 1998 הורשע בתקיפה ודינו נגזר למאסר על תנאי והתחייבות;

בשנת 1998 הורשע בתקיפת שוטר ודינו נגזר למאסר בפועל בן שבעה חודשים;

בשנת 1997 הורשע בהסגת גבול ופציעה ודינו נגזר למאסר בפועל בן 30 חודשים ומאסר על תנאי.

הרשעותיו הקודמות בעבירות אלימות מלמדות על אופיו ונזקפות לחובתו אף על פי שהתיישנו.

הרתעה אישית

17. על פי סעיף 140 לחוק, אם מצא בית המשפט שיש צורך בהרתעת הנאשם מפני ביצוע עבירה נוספת, וכי יש סיכוי של ממש שהטלת עונש מסוים תביא להרתעתו, רשאי הוא להתחשב בשיקול זה בבואו לקבוע את עונשו של הנאשם, ובלבד שהעונש לא יחרוג ממתחם העונש ההולם.

18. הנאשם שב ועבר עבירת אלימות לאחר שבעברו כבר עבר עבירות אלימות ואף נשא שני עונשי מאסר מאחורי סורג ובריח. שירות המבחן העריך בתסקיר שקיים סיכון שהנאשם יעבור עבירות אלימות נוספות. אף על פי שהנאשם לא נכשל בעבירות אלימות מזה מספר שנים מאז האירוע שלפניו, דומה שזרע הפורענות האלים עדיין מפעם בו. יש לקוות שההליך הטיפולי שצפוי הנאשם לעבור במסגרת צו המבחן שיוטל עליו, יפחית את מסוכנותו לציבור ויוביל להפנמת התנהגות נורמטיבית ולהפקת הלקחים הנדרשים. לעת עתה עולה צורך חיוני לתת מענה עונשי למועדו של הנאשם.

בנסיבות אלה מצאתי שנחוצה החמרה מסוימת בעונשו של הנאשם כדי לקדם את שיקול ההרתעה האישית.

העונש המתאים - סיכום

19. לאחר שנתתי דעתי לכלל הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה ולשיקול ההרתעה האישית, הגעתי לכלל מסקנה שיש למקם את הנאשם **בתחום השליש התחתון של מתחם העונש ההולם**, קרי, לגזור על הנאשם עונש של מאסר בעבודות שירות בצד מאסר על תנאי ופיצוי לנפגע העבירה.

סוף דבר

20. בטרם אחתום את גזר דינו של הנאשם מצאתי להפנות לדברי שלמה המלך החכם באדם אשר לימדנו בקהלת כך: **"טובה חכמה מכלי קרב - וחוטא אחד יאבד טובה הרבה"** (קוהלת ט, יח). וטוב יעשה הנאשם אם ישכיל וייתן את הדברים אל ליבו.

21. לאחר ששקלתי את רכיבי הענישה - סוגם, מידתם והשפעתם ההדדית, החלטתי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. **מאסר בן שישה חודשים שאותו יישא הנאשם בעבודות שירות,**

זאת על פי קביעת הממונה על עבודות שירות בשב"ס. הנאשם שובץ לעבודות שירות במעון נכים גילה- איל"ן (איגוד ישראלי לילדים נפגעים), בימים ובשעות שנקבעו בחוות הדעת. הממונה יוכל לשנות את מקום ההשמה ואת שעות העבודה לפי שיקול דעתו. הנאשם יתייצב לצורך קליטה והצבה ביום 06.02.2020 בשעה 08:00 במשרדי הממונה במפקדת מחוז דרום, כפי שנקבע בחוות הדעת.

ב. **מאסר בן שישה חודשים שאותו לא יישא הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מהיום עבירת אלימות כלשהי ויורשע בה בתוך התקופה או לאחריה.**

ג. **צו מבחן למשך שנה.**

ד. **פיצוי למתלונן ע"ד בסך 3,000 ₪ שישולם בשישה תשלומים שווים ורצופים.** התשלום הראשון ישולם ביום 01.03.2020 ויתר התשלומים ישלמו בכל אחד לחודש בחמשת החודשים העוקבים. לא ישולם תשלום במועדו, תעמוד יתרת הפיצוי לפירעון מידי ותישא הפרשי הצמדה וריבית מיום התשלום המיועד ועד ליום התשלום המלא בפועל.

מזכירות בית המשפט תמציא את העתק גזר דין לשירות המבחן למבוגרים ולממונה על עבודות שירות בשב"ס.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"ב טבת תש"פ, 09 ינואר 2020, במעמד הצדדים.